

HÖRBECK, JOHAN PETER

**Predikan, hållen på fjerde bönedagen 1818,
uti Götheborgs garnisons-kyrka af mag. Joh.
P. Hörbeck. ... Götheborg, tryckt hos Lars
Wahlström, 1818.**

Göteborg
1818

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

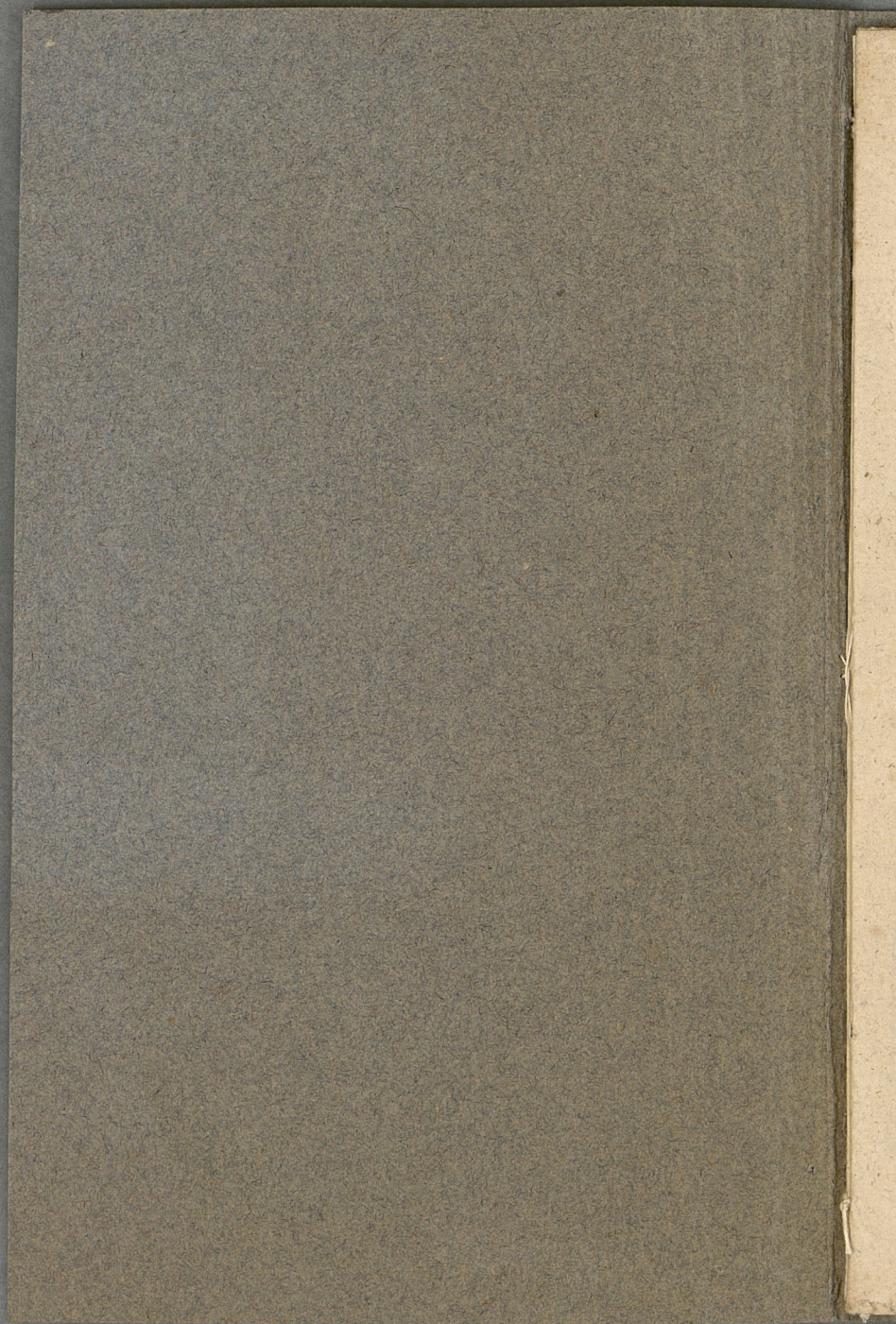
- <http://search.books2ebooks.eu/>

HÖRBECK

Teol.
Pred.
(Bn.)

1800-1849

1700-1829

Teol.
Pred.
(Om)

Predikan, 1800-1849
1700-1829

hållen

på fjerde Bønedagen **1818,**

uti

Göteborgs Garnisons-Kyrka

af

Mag. Joh. P. Hörbeck.

E. D. Bat. Pred.

och

Lärare wid Scholan Prins Oscar?

Göteborg,

Tryckt hos Lars Wahlström, 1818.

Denna Predikan, som blifwit utlemnad åt en upmärks-
sam Åhbrare på des begäran, war icke ämnad någon
widare offentlighet än i wänskapens anspråkslösa krets.
Den har likwäl mot förmodan blifwit befordrad till Tryc-
ket. Detta, som war Författaren alldeles owäntadt,
gifwer honom kanske någon rättighet att med Konsam-
het bedömas, om icke af den stränge Granskaren, åt-
minstone af den mildare Allmänheten. Många gromål
neka honom wanligen att egna åt sine Predikningars
utarbetning en behöflig tid; hwarfbre Läsaren får ur-
säktta möjliga brister och finna sig så belåten som möj-
ligt. Emedlertid är ingen sniskan honom dyrbarare än
den, att Hans ofullkomliga afhandling må kunna nå-
got bidraga till Guds ära och menniskors uppbyggelse.

Författaren.

Wår Herres Jesu Christi Nåd, Guds kärlek och den
Helige Andes delagtighet ware, med oss alla! Amen.

Lofwer Herran, i Hans Änglar, i starke
hjeltar, som Hans befallning uträtten, genom
att lyda rösten af Hans Ord: Sedan Da-
wid blifwit en man efter Guds sinne, höjde han
ofta sin röst att besjunga denna oändeliga mång-
fald af wälgerningar, som röjer sig öfweralt i
Natures och Nådens rike. Hans hjerta war up-
fyldt af Herrans Lof, och han hade sjelf emottagit
så många bewis af huldhet och kärlek, att han
kunde icke annat än wäckas till tacksamhet för så
mycken bewisad nåd. Men han fann sig ofta
osförmögen att uttrycka hwad hans hjerta kände,
han märkte sin swaghet såsom menniska,
såsom dödlig, när han wille samla sina tankar
till den Ewiges pris, han såg det omåttliga af-
ståndet emellan Skaparen och det skapade, och
han kände med innerlig förödmjukelse sin ring-
het, sin wannagt, sitt intet emot Honom, som
upfyller himmelen och alla himlars himlar med
Sitt Gudomliga Majestät; han upmanade der-
före dessa högre och fullkomligare wareser, som
äro inför Guds thron, att wärdigare än han bes-
junga Guds ära och fullborda det Lof, som han
i sin swaghet hade börjat. Den helige sånga-
rens ande hade liksom lemnat jorden och på an-
daktens wingar upswingat sig ibland wareser af
en ädlare natur i en högre werld, han tyckes
liksom befinna sig midt ibland dem, han erkän-
ner

ner deras företråde, han erkänner deras större skick-
lighet att lofsjunga den Ewige, alldenstund de
woro wida fullkomligare än han, som fast än
Konung öfwer ett stort folk, likwål war en swag
och ofullkomlig menniska. Min tunga, will han
säga, förmår ej att wärdigt nog tolka den All-
dra Högstes Lof, Lofwer derföre Herran, i Hans
Änglar, i starke hjeltar, som Hans befallning
uträtten genom att lyda rösten af Hans ord.
Dav. Ps. 103: v. 20.

Det är eder icke obekant, Christelige Åhö-
rare! att det gifwes en högre och fullkomligare
werld än vår, en werld, som bebos af ädlare
och fullkomligare wareller, än wi menniskor äro.
Våra heliga skrifter gifwa oss denna försäkran
öfwer allt; der talas om Cheruber och Serapher,
om Änglar och Öfweränglar, om Chroner, För-
stendömen, Herradömen och Wäldigheter i Him-
melen; der talas om att de tjena Gud: tusende
finom tusende tjente Honom säger Daniel, Äng-
larne ginga fram och tjente Honom berättar Ma-
theus; der talas om att de skåda Gud: Änglar-
ne i Himmelen se alltid min Faders ansigte, som
är i Himmelen, säger Guds Son; der wisas ge-
nom flera exempel att de äro Herrans sändebud
till de troigna, såsom till en Abraham, en Loth,
en Tobias, en Paulus, en Petrus, Johannes
med flera, hwarigenom sanningen af Apostelens
ord bekräftas: Äro de icke allesammans tjänstes
andar, utsände till tjänst för deras skull, som sa-
ligheten ärfwa skola. Af allt detta finne wi ut-
tan swårighet hwad påra förbindelse der är es-
mels

mellan Himmelen och Jorden, emellan den werld, som wi bebo, och den fullkomligare werlden, der Gud sjelf bor. David insåg denna förbindelse, då hans ande lystade sig öfwer jorden till gemenskap med Himmelsens inwånare, då han uppmanade dem att wärdigare än Han sjunga den Ewiges lof: Lofwer Herran, m. m.

Wi äro samlade i dag, Christelige Åhörare! till den ewige Gudens lof, och fast än en lång tid har förflutit sedan David lesde, äro wi kanske likwäl icke i dag mera wärdige att beprisa vår Gud, än han fordom war, kanske deremot mycket mindre wärdige dertill. Det är wäl sant, att David hade warit en stor syndare; men hans synder hade också kostat honom mycken själs ångest och många tårar, han hade också låtit Guds nåd föra sig till en alswarlig bättring, så att han war bleswen en förnyad och förädlad menniska, som sökte och fann sin högsta förnöjelse i Gud. Men huru är det wäl med oss Ch. Å.? Att wi alle hafwe warit syndare derpå lærer wäl ingen twifla, ingen som wet, att wi alle födas med en syndig och förderfwad natur, att wi alle hafwe en Lag i våra lemmar, syndens lag, som strider emot den lag, som i vår hog är; men hafwe wi wäl blifwit bättre med åren? Hafwe wi wäl arbetat emot det onda, som will bemågtiga sig vår swaghet? Eller hafwe wi låtit förderfwet hos oss öf öfwerhand? hwad swara edra samweten? O! om ondskan är wäldig i edra hjertan, huru offickelige, huru omwärdige ären i då icke att framtråda med edra lossänger, edra tacksägesser, inför

för den Helige i Israel, som will, att i Skolen
 vara helige liksom Han är helig, emedan Han
 har affky för alt hwad örent och oheligt är; de
 röckoffer, som uppstiga från Edra tungor mot him-
 meln, äro då en styggelse inför Gud, som så-
 ger genom Ånos till alla obotsfärdiga syndare:
 jag föraktar edra röckoffer uti edra församlingar.
 Och likwål wiljen i ändå deltaga i Anglarnas
 lof, j, som ännu icke gjort de första stegen till
 Guds rike, j, som ännu ären skilde ifrån Gud
 genom den ofunnighet, som i eder är, och genom
 edert hjertats blindhet; likwål tron i eder, må
 hända, inläggas någon slags förtienst hos Gud
 genom edra tackoffer och inbillen eder, må hända,
 att Han skall öfwerse med edra hemsynder, der-
 före att i stundom uppvakten Honom i templet
 med ord utan mening, med hjerta utan andakt.
 Farer icke wille; Gud låter icke gåcka sig, Han lå-
 ter sig icke bedragas af toma ord, Han för-
 aktar edra lofsånger i ogudaktige! och kan Han
 wål annat, Han, som skådar neder i djupet af
 edra hjertan och ser der en afgrund, full af styg-
 gelser, en graf, full af de dödas ben och allt hwad
 örent är. Kan Han wål annat, än förakta e-
 dralofsånger? Han, som känner alla edra tankar,
 ord och gerningar, Han, hwars blick följer eder
 öfwer allt, dock, j förtienen kanske mera Hans
 medömkan än förakt. Och likwål ären j kallade
 att vara såsom dese Anglar, dese starke Hjeltar
 om hwilka David säger, att de uträtta Guds
 befallningar, derigenom att de lyda röstn af
 Hans ord. O! kunnen j wål tänka på denna
 eder

eder höga bestämmeelse utan att blygas för eders
 sjelfwa, utan att blygas för edra försummelse,
 edra swagheter, edra laster och dårskaper? Och lik-
 wäl ären i kallade att med Änglarena tungor
 prisa den Ewiges Namn; o, kunnen i wäl tän-
 ka härpå utan affky öfwer edert förhållande, i
 oandaktige, hwilkas tungor äro hela helfwetet,
 fulla utaf dj-far, fulla utaf Guds bespottelse, fulla
 utaf all orentlighet, fulla utaf lögn och all styggelse;
 och likwäl inbillen i eder, att efter döden få med
 Guds barn inkomma i den lycksaliga werld om
 hwilken Frälsaren säger: de som warda wärdige
 till den andra werlden, de warda såsom Guds
 Änglar i himmelen. O! kunnen i wäl tänka
 härpå utan att finna edert förfärliga mistag?
 Kan man då lefwa som en djefwul på jorden,
 och likwäl blifwa en Ängel i himmelen? weten
 i då icke, att som menniskan har lefwat så dör
 hon, och att hwad menniskan får skall hon upstå-
 ra. Döden förändrar alldeles icke sjelfwa wärt
 wäsende; sådan som man går ur tiden, sådan
 ingår man i ewigheten. Båfwen för denna san-
 ning i! som gören hela eder lefnad till en kedja
 utaf förbrytelser emot Guds Lagar, båfwen för den
 olycksalighet, som wäntar eder, då ewighetens af-
 grund öpnar under eder sitt omäteliga swag.
 Intet ögonblick ären i säkre, edert lif hänger på
 ett hår, nådens tid är snart slutad, den är icke
 lika lång för alla, och we eder, om dödstimmen
 öfwerfaller eder midt under loppet på lasternas,
 på orättfärdighetens wäg. Besinnen eder, om i
 icke redan ären förhårdade uti ondskan, besinnen
 eder,

eder, det gäller edert lif, eder ewiga lycksalig-
het, kommen ihåg, att j ären kallade att warda
såsom Guds Anglar i himmelen, förgåten icke
långre att göra eder wärdige till denna höga be-
stämmelse genom bättring och tro, låter icke ond-
skap långre hålla eder fångslade i sina band, ut-
tan sliter eder lösa genom nådens kraft, som är
mägtig i de swaga. J ären alla kallade till hiel-
temod uti striden mot edra andeliga fiender; blif-
wen icke längre slafwar under dessa fiender, fram-
träden i hela eder styrka såsom Christna, wäp-
nade med Andans swärd, som är Guds ord,
står emot djefwulen så flyr han ifrån eder, så so-
la Anglarna komma fram för att ledsaga eder på
nådens wäg med glädje öfwer eder omwändelse,
så blifwer der glädje i himmelen öfwer syndaren,
som sig bättrar; och först då när j hafwen åter-
wändt till Gud, religion och dygd, först då so-
la edra tackoffer med wälbehag emottagas af
Helighetens Gud.

Och j trogne Guds barn! j, som uti hela es-
der wandel bemöden eder att likna himmelens Ang-
lar, j jordens prydnader, j trons och dygdens
hjeltar! lofwer j Herran, j Hans utkorade, som
Hans befallningar uträtten genom att lyda röst-
en af Hans ord. Dock! icke behöfwer jag gifwa eder
denna upmuntran, j kännen edra förbindelser,
och det är eder glädje att upfylla dem, helst på
en så Högtidlig dag som denna, då Konungen
och Fäderneslandet upmana oss att tacka och lof-
wa Gud för alla hans wälgerningar. O, att
wi alla, som äro här närwarande i dag, måtte
wåro

wärdigt kunna uphöja vår Guds lof. Denna önskan är väl öfverdrifwen, jag wet det, men jag kan likväl icke afhålla mig ifrån att göra den; ty jag wille att i alla woren Guds barn, till hwilka Gud hafwer ett godt behag; jag wille att uti hela denna samling wore ett hjerta och en själ, en sann tro och en helig wilja. Med hwad wälbehag skulle då icke Gud i dag skåda ned från sin himmel till ett folk, som prisar Hans namn? Hwad wälsignelse skulle väl Hans faderliga hjerta kunna neka oss? Hwilka förhoppningar skulle icke då lifwa våra hjertan under wandringen genom denna pröfningsens werld till ett lyckligare mål? Wi wille emedertid uphöja vår Guds lof så mycket wi uti vår swaghet kunna, upphöja våra tankar till att begrunda Hans storhet i sina wälgerningar, och föresätta oss att alltid wara ett folk, som wördat Hans namn och lyder Hans wilja. Wi förene oss derom, då wi uppstå och utgjute våra hjertan i efterföljande Psalm: Jag lyfter mina händer upp till Guds berg och hus m. m. Amen. Fader vår!

Text. Davids Ps. 134: 2.

**Lyfter Edra händer upp t Helgedomen
och lofwer Herran. Vot.**

Det war en sed hos forntidens heliga folk att under Bönens och Tacksägelsens andakt lyfta sina händer mot himmelens Gud, såsom uttryck af hjertats lyftning. Hwar och en finner lätteligen att plågseder icke äro några föreskrifter, och
att

att hjertat kan lyftas till Gud både med och utan några årbörder. Emedlertid blifwer det alltid en föreskrift, att, antingen wi uplyfte händer eller hjertan för att bedja eller lofwa Gud, wi alltid uplyfte heliga händer och heliga hjertan i Naturens och Nådens helgedom.

Med anledning här af skall föremålet för våra betraktelser blifwa:

Ett Christeligt Folk, som i Helgedomen Lofwar sin Gud. *Vot.*

Då wi hafwe den lyckan, Christelige Åhösrare, att wara ett Christeligt Folk, som känner Gud i sitt Majestät; så möter oss först den förbindelsen att i Naturens Helgedom lofwa vår Gud såsom Skapare. Hwårt wi wände våra blickar se wi omiskänneliga spår, af den mäktiga warelse wi dyrka och tillbedja såsom Naturens Herre och Uphofsman. Öfweralt möter oss underverk, som wi blott kunna beundra utan att eftergöra. Betraktom den jord, som wi bebo, med allt hwad som derpå leswer, röres och hafwer sin warelse; är wäl allt detta menniskowerk? Betraktom den uplyfande, lifgifwande Solen, som är så wälgörande för hela naturen; hwar är wäl den menniskokraft, som kan widmagthålla des ljus och styra den i sin bana? Betraktom Himmelens omätliga hwalf, som i nattens mörker strålar af oräkneliga ljus; hwilken menniskohand har wäl kunnat tända dessa ljus? Betraktom oss sjelfwa; hwilka förunder-

li

liga wärelser äro icke wi! Hwarifrån härstamar wäl den anden, som inom oss lefwer, tänker och begriper? Jo, wi wete såsom Christna, hwad de wisaste ibland Hedningarna förgåfwes sökt utforska, wi wete redan såsom barn att lofwa En Gud, som är uphofsmanen till allt, En Gud, hwilken Hedningarne i flere tusende år förgåfwes bemödat sig att känna. Wi wete också med en oomkullstötelig wisshet, att det gifwes blott en Gud, som är werldens och wår Skapare, en oändelig Ande, som sprider lif och kraft öfwer hela Skapelsen och som är sjelf Sjålen i sitt omåttliga rike. Detta har Han sjelf förkunnat oss i sitt ord, der Han uppenbarat sig till sin warelse, sina egenheter och gerningar, äfwen som Hans osynliga wäsende samt ewiga kraft och Gudom hafwa allt ifrån werldens skapelse kunnat beskådas, när de i de skapade tingen betraktas. Hwad tillfridsställelse gifwer oss icke denna tanke, att wi känne Honom, som är det stora uphofwet till allt, till jorden, solen och stjernorna; att wi känne Honom, som wi hafwe att tacka för det att wi äro till och för det att wi äro skapade att wara en afbild af Honom? Hwad tillfridsställelse, att wi äro den synliga skapelsens förnämsta inwånare, utrustade med högre förmåner än alla våra medwärelser. Huru bör icke åtankan härutaf upmuntra oss att lofwa Skaparen, som wi hafwe att tacka för allt. Uplyfter derföre edra hjertan i Helgedomen och lofwer Herran.

ett Christeligt Folk lofwar sin Gud i Na-
tu

turens Zelgedom såsom Uppehållare; ty samma oändeliga magt, som har skapat allt, wid magthåller också allt hwad han skapat. Jordan fortfar ännu att wara en boning för lefwande warelser af oräkneliga slag, warelser, hwilka ännu hemta en tillräcklig näring ur Naturens förråds-kammare; ingen enda är utesluten från Naturens stora bord. Swart och ett kreatur, som lefwer för sin bestämmeelse, finner allt hwad det behöfwer för sin wedergwickelse och glädje. Han föder så wäl foglarne i lusten som fiskarne i hafwet och djuren på marken. Han kläder blommorne på fältet och låter dem så wäl ur lusten som jorden hemta medel för deras tillwäxt. Matken, som krålar i stofret, är icke förgåten af hans huldhet och omsorg. Hans blick skådar allt ifrån det minsta till det största, i synnerhet är menniskan föremålet för hans uppehållande wård; Hos henne har han nedlagt krafter genom hwilka hon kan använda all ting i naturen till sin nytta och sitt nöje, för henne öpnar jorden sitt fruktbarande stöte och utdömmar sina rikedomar; allting erbjuder sig liksom till hennes tjenst. Han will icke att henne skall någon ting fattas, utan att hon wisligen begagnar sig af de medel, som blifwit henne förlånade för sin sällhet och trefnad, och det är icke Hans skull, att hon stundom måste lefwa i saknad af jordisk lycka och wälgång, kanske ofta i brist på det nödwändiga. Det är ofta hennes egen öwishet, som gör att fattigdomen öfwerfaller henne såsom en wäpnad man, ofta är det också illafinnade bröders öförrätter,

hwil

hwilka undergräfwa hennes wälstånd, eller win-
 ningslystnaden, som riktar sig genom hennes för-
 tryck, eller wällusten, som göder sig på hennes be-
 kostnad, eller girigheten, som samtar allt åt sig
 sjelf och unnar sin nästa intet, eller högmödet, som
 ser ned från sin inbillade högd med en förnäm
 och föraktlig blick på uslingen, utan att en gång
 nedlåta sig till att mildra Hans omständigheter ge-
 nom ett wänligt ord, eller obarmhertigheten, som
 med köld ser menniskor försmägta rundt omkring sig
 af hunger och nakenhet, Forteligen: Källan till det
 menstliga eländet måste man för det mesta söka i
 menniskans förderf; ty Gud nekar ingen den wäl-
 signelse, som Han öfweralt utspridt i sin werld.
 Föder Gud foglarna under himmelen och kläder
 gräset på marken, skulle Han då wilja neka men-
 niskan hwad Han icke nekar hwarcken djuren eller
 växterna? Är icke Menniskan mycket mer än de?
 Wäl händer det stundom, att Gud fräntager
 menniskan stöden för hennes jordiska locka och lå-
 ter henne smaka utaf bedröfwelsens bittra kalk;
 men Han gör det alldrig utan af högre ordsak-
 ter och för att befrämja sina högre ändamål med
 menniskors barn, Han gör det alldrig utan när wis-
 heten sådant fordrar, och Hans godhet har då re-
 dan bestämt ersättning åt den lidande för nöd-
 wändiga förluster. Wä då aldrig tron på Guds
 uppehållande wärd förswinna ur de betrycktas
 hjertan! Fast än Han stundom nödgas aga dem
 Han älskar, så lemnar han dem likwäl icke hjelp-
 lösa, utan uppmuntrar deras swigtande mod,
 helar deras brister och läker deras sår med fri-
 dens

dens och hugswaleisens olja. Utan kan här af, huru bör den icke upmuntra oss till tacksamhet mot den Gud, som säger genom Propheten uti Es. 46: 4. Ja, jag skall bära Eder intill ålderdomen och intill des i grå warden, jag skall górat, jag skall upplyfta och bära och hjelpa: Lyfter derföre Edra hjerran upp i helgedomen och lofwer Herran.

Ett Christeligt folk lofwar sin Gud i Naturens Helgedom såsom Beherrskare af sina öden; ty det wet att händelsernas gång står under Hans allwisa styrelse, att ingenting tilldraget sig utom Hans wettskap och wilja. Wenniskan är icke öfwerlemnad åt sig sjelf, hennes öden styres icke af den blinda nödwändighetens lag, hennes huswudhår äro räknade; Han, som framkallat henne ur sitt intet, Han, som nedlagt i naturens sköte alt hwad som kan uppfylla hennes lekamliga behof, Han leder också hennes öden efter sitt allwisa råd, leder dem till det bästa, så wida hon med undergifwenhet följer Hans wille och Hans wilja. Hwad glädje, hwad tillfridsställelse för den, som äger detta saliga medwettande, att hans öden wärdas af en Allsmåktig, Allwis och Allgod Gud. Lugnt kan han hwila som ett barn i sin faders armar, utan fruktan kan han se framtiden i möte; ty han wet at för dem som hafwa Herren får ländes all ting till det bästa. Inga öfwerdrifna omsorger för morgondagens behof rubba hans mod; ty han är underwisad i Jesu schola, och der har han lärt att förtrösta på en fader för alla, en fader, som wet hwad

hwad wi behöfwa, och som will afhjelpa våra
 behof. Lycksaligt det folk, säger David, hwars Gud
 Herren är! lycksaligt framför så många andra
 folkslag, som icke känna Gud, som icke kän-
 na med hwad faderlig ömhet Han will wårda sig
 om menniskors barn. O! med hwad lugn skulle
 wi wäl kunna fortsätta wår wandring mot den
 mörka framtiden, om wi wore öfwerlemnade åt
 oss sjelfwe, wi, som icke kunna bestämma hwad
 som oss nyttigast är, wi, som icke wete hwad oss
 öfwergå skall, wi, som midt under loppet af wår
 bana kunna ryckas öfwer tidens gräns mot okäns-
 da öden; men nu känna wi, att en allwis och
 allgod Gud will föra oss till lycksalighet, att hwar
 wi äro, så äro wi under Hans wård, att om
 wi lyda Hans wilja, så leder Han oss efter sitt
 råd för att sluteligen uptaga oss till ära. Gläd
 dig, Christeliga folk! som äger en sådan Gud till
 beherrskare af dina öden, gläd dig, Han, som du
 tillbeder såsom uphofwet till allt, Han förmår
 att göra allt hwad Han will, Hans råd äro wäl
 stundom underliga, men Han går dem likwäl här-
 ligen igenom, Han förer dig wäl stundom öf-
 wer mörka wågar, men Han låter ljus upgå wid
 målet, förgåt aldrig att Hans blick skådar dig
 öfweralt och att Han alltid och allestädes will ditt
 wäl, så skall du aldrig vara rått olycklig, utan
 med tålmod och tacksamhet emottaga allt hwad
 Han i sin wisshet finner för godt att tilldela dig,
 wäl öfwertygad att efter regn låter Gud solen
 skina, och efter sorg och gråt begåfwar Han oss
 rikeliga med glädje; ty sådan som Han är, så
 up

uppenbarar Han sig i naturens helgedom. All magt, wishet och godhet råder sig i alla Hans gerningar; Han måste derföre wara en alsmågtig, wis och god warelse, som förbarmar sig öfwer alla sina skapade werk. Dageligen se wi ju tusende tals bewis på dessa sanningar. Hwad wore wi och allt i werlden utan Hans förbarmande nåd? Lofwa då Herran, Christeliga folk! förgåt icke hwad godt Han dig gjort hafwer och hoppas att Han äfwen framdeles will göra dig godt; Lyster edra hjertan upp i Selgedomen och låfwer Herran.

Men ett Christeligt folk tillhörer att icke blott lofwa sin Gud i Naturens Selgedom såsom Skapare, Uppehållare och Beherrskare af sina öden, ett Christeligt folk känner sin Gud på ett ännu fullkomligare sätt, och skådar Honom i ett ännu klarare ljus sådan som Han uppenbarar sig i Nådens Selgedom. Ett Christligt folk lofwar sin Gud i Nådens Selgedom såsom Återlösare. Det kan icke wara öf obekant i hwad olycklig belägenhet menniskan nu mera är utaf naturen. Sådan war hon likwäl icke då hon utgick från Skaparens händer, hon war då en afbild af Gud med wishet i förståndet och helighet i wiljan, hon war ren och god som en Guds Ängel, hon kände sin Skapare och kände Hans wilja, ingen obehaglig känsla störde hennes lugn, i hennes hjerta bodde friden och glädjen, afundsward war hennes lyckliga lott, och denna lott hade ännu warit wår, ännu hade wi lefwat i wisshetens och ofskuldens Paradis, goda och lyck-

lis

llga såsom Guds Änglar, om ej vårt släctes fiende hade ingjutit förderfwets gift i den första människans ädror, ett gift, som medförde öfwer Adam och hans efterkommande en säker dödd, en säker olycksalighet. Nu har således vår belägenhet blifwit helt annorlunda än den war, nu äro wi icke mera utaf naturen dessa fullkomliga wareser, som känna Gud och weta Hans wilja, wi hafwe fallit från vår högd, förlorat Guds belåte, blifwit behäftade med mörker i förståndet och ohelighet i wiljan, blifwit fångar under syndens herrawälde, offer för döden och den ewiga domen. Sådan skulle nu vår belägenhet förblifwa, såsom skilde ifrån Gud förmedelst afwikelser från Hans bud, om Han helt och hållit hade öfwer gifwit oss till rof för det medfödda eländet. Men Han älskade ännu människan, då hon föll ifrån sin medskapade lycksalighet och förfunnade genast då, att en ättling af den förfördade qwinnan skulle söndertrampa förförarens hufwud eller störta hans wälde. Emedlertid, sedan det första afsteget war gjordt ifrån den Ewiges bud, fortsfor werlden en lång tid att nedsjunka uti en afgrund af mörker och styggelser, der den ewigt skulle förblifwit, om ej Gud, när tiden dertill war fullkomnad, uppenbarat Sig på jorden såsom Återlösare, för att sielf erlægga den fullkomliga lösen, hwarförutan ingen räddning war möjlig; ty Gud war i Christo och försonade werlden med sig sielf. Sielf underkastade Han sig den dom, som vårt släcte skolat undergå, och detta gjorde Han för att befria ifrån syndens

B

skuld

Skuld och straff hwar och en, som will blifwa besfriad, Han utgaf sig sjelf till återlösnings för många, för så många, som wilja emottaga Hans återlösnings. Öfwer dem, som icke wilja mottaga den, är domen redan fälld: hwar och en som icke tror han är redan dömd, han skall icke så se sig wot, utan Guds wrede blifwer öfwer honom. Men hwem som känner sig sjelf och känner söjlderna utaf det allmänna förderfwet dnikar icke del i den återlösnings, som i Jesu Christo skedd är? Hwem som ser den afgrund af elände hwarsuti han råkat genom synden, emottager icke gerna den hand, som från himmelen utsträcker till hans frälsning? Hwem som känner tyngden af ådragna skulder hörer icke gerna denna hugswallessens röst: dina skulder äro eftergifna, utstruckna, dina synder äro dig förlätta. Lofwa dereföre Herran Christeliga folk, Den dig alla dina synder will förlåta och hela alla dina brister, Den ditt lif will förlofa ifrån förderf och fröna dig med Nåd och Barmhertighet Lyfter Edra hjeratan upp i Helgedomen och lofwer Herran.

Et Christeligt folk lofwar sin Gud i Nådens Helgedom såsom Heliggörars, emedan det känner återlösningsens ändamål att upprätta i synd fallna och genom synden olyckliga människor till den rättfärdighet, som af tron kommer och till den lyckalighet, som är rättfärdighetens frukt. Allrig skulle Gud återlöst den fallna werlden, wårt fallna släkte, om Han icke haft det stora ändamålet att genom återlösningsens Nåd småningom upphjelpa människosläktet ur syndens

af

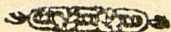
afarund. Han wille åter se werlden lycklig genom
 wishet och ofskuld, derföre gjorde Han allt hwad
 Han kunde göra för att åter gifwa wisheten åt
 människans förstånd och ofskulden åt hennes hjer-
 ta. Han förkunnade henne sin wilja såsom Åter-
 lifwate, bjöd henne att följa sitt efterdöme och es-
 terlifwata en Gudalig fullkomlighet såsom högsta
 målet för hennes beundande. Men Han bjöd hen-
 ne icke blott att wara helig och fullkomlig, utan
 Han wille äfwen meddela henne krafter dertill,
 derigenom att Han lemnade henne medel i hån-
 derna för att uppfylla sina andeliga behof och
 blifwa en ny, andelig människa, som sig om hel-
 gelse besitar. Han lemnade henne sitt ord, der
 hon skulle finna ljus för sin tanka, lugn för sitt
 hjerta och styrka för sin wilja. Genom detta
 Gudomliga Ord skulle hon nåra sitt andeliga lif,
 samt under waksamhet och bön fara efter hel-
 gelse i Herrans fruktan. Så skulle hon, lifwad
 af tron, småningom upprepa sig från sitt fall,
 småningom bereda sig seger öfwer synd och werld
 samt sluteligen uppstå en ny och förädlad men-
 niska, den i rättfärdighet och renhet ewinnerligen
 hos Gud lefwa skall. På sådant sätt skulle Guds
 Rike återkomma till människors barn och jorden
 åter blifwa en behaglig boning för wisa, goda
 och lyckliga warelser. Kom of icke den glada
 tillfridsställande tanken, att redan många utaf den
 fallna mensklighetens afkomlingar förmåte genom
 trons kraft bana sig wägen till sann wishet och
 helighet samt derigenom blifwit delagtige af Guds
 Rikes fördoolda skatter, hwilka de icke wilja bort-
 by

byta emot hela werldens herrlighet; ty denna är
 fdrgånglig, men Guds rike, som är rättfärdig-
 het, frid och frögd i en helig ande warar i e-
 wighet. Nefom of icke den hugnaden, att ibland
 ett Christligt folk, som i Nådens Helgedom lof-
 war sin Gud, finnas flera, som erfarit på sina
 hjertan Hans heliggörande förmåga och som wi-
 sa i sin wandel, att de stråfwa efter wisshetens
 och helighetens lycksaliga mål. Ja, nefom of
 icke den glädjen att få lämpa på Gdtheborg hwad
 Herran sade till Paulus i Corinthus: Jag haf-
 wer mycket folk i denna staden. Lyster derfd-
 re edra hjertan upp i Helgedomen, i Hans
 Helige! och lofwer Herran.

Ett Christeligt folk lofwar sin Gud i Nåd-
 dens Helgedom såsom Saliggörare, emedan i
 Kraft af återlösningens Nåd Himmelen åter blif-
 wit öpnad för de dödligas förhoppningar. Den
 skiljemur, som synden hade upprest emellan Gud
 och menniskan är nu nedriswen och föreningsbans-
 det åter knutit emellan Himmelen och jorden. Wi
 äro nu Hans återlösta folk, som Han will fö-
 ra på wägen till sitt ewiga rike, för att der sät-
 ta of i besittning af den lycksalighet, som Ang-
 larne redan njuta. Wi äro nu kallade att wa-
 ra Guds arfwingar och Jesu Christi medarfwin-
 gar; wi äro nu kallade att vara Medborgare i
 den lefwande Gudens stad, i det Himniska Je-
 rusaltem, som: ofwan till är, och dessa kallelser ut-
 gå till alla winklar af werlden. Han will, den
 kärleksrike Guden, Han will, att Hans hus må
 warda fullt, Han gör intet afseende på personen,
 Ju

Jude eller Gref, rik eller fattig, tjenare eller herre, hwar och en bjudes att komma till Himmelens Högtid. Och wi äro ibland desse lycklige, som hwarje dag höra Hans kallande röst, hwarje dag ljuder för oss: Kommer, all ting är redo. Wi äro ibland desse lycklige som weta, att det medförer ewigt lif att känna Gud och den Han sändt hafwer Jesum Christum. Wi äge i händerna dessa heliga skrifter, som mågleda oss till salighet. Ingen ting fattas oss till upplysning om hwad wi böde tro och icke tro, salighetens ljus lyser ibland oss och det blifwer vårt eget fel, om wi ej sölja dess ledning och derigenom gå miste om rättfärdighetens kronor, som winka wid målet. Gud will att wi alla skola blifwa frälske och till sanningens kunskap komma. Hwad welsalighet för vårt hjerta bjuder oss icke den tanken, att samme Gud, som sdrunnat oss så mycken glädje i denna werlden, som kallat oss till lifwet, som uppehåller oss och styrer våra öden, att samme Gud will befordra vår sällhet i en hel ewighet, och att Han der ämnat oss ousägeliga ting, som intet mennisko äga ännu sett, intet mennisko öra ännu hört och intet menniskoförstånd ännu funnat utgrunda. O! huru lyckligt är icke det folk, som från nådens Helgedom här på jorden får kasta en förhoppningsfull blick åt herrlighetens Helgedom i Himmelen, dit Saliggöraren efter fullbordade mödor uppför och dessförinnan sade: Jag går till min Fader och till Eder Fader, i min Faders hus äro många boningar, dit jag går att bereda eder rum, der will jag, att
 de

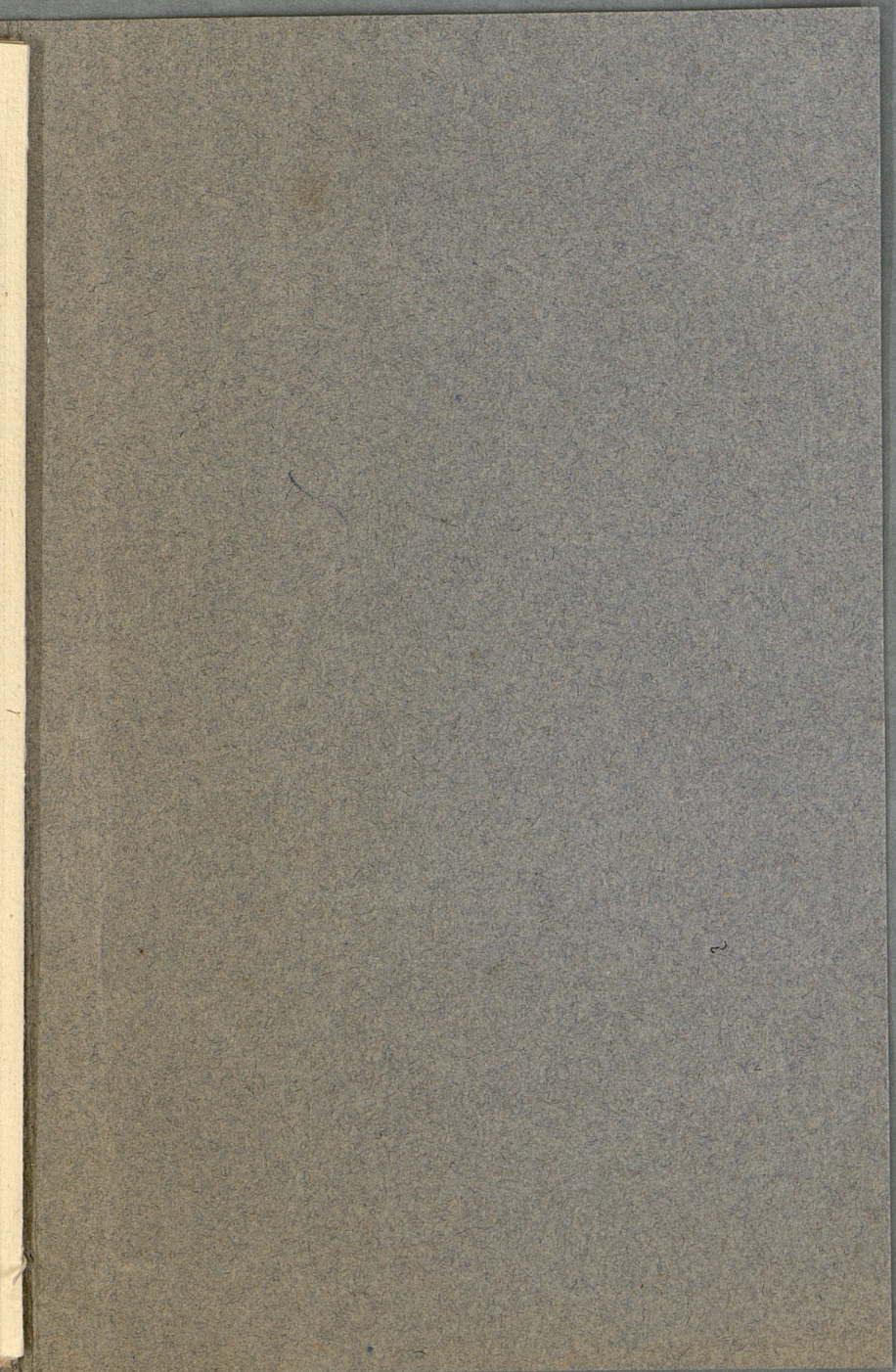
de skola wara med mig, som min Gader mig gif-
 wit hafwer, att de skola se min Herrlighet. Lof-
 wa då Herran Christeliga folk, du som får emot-
 taga så många hugswalande upplysningar, dem
 så många tusende hafwa saknat och ännu sakna,
 lofwa Herran, som uppenbarat sig för dina ögon
 i Nådens Helgedom såsom Återlösare, Helig-
 gödrare och Saliggödrare. Tusende hafwa öns-
 skat att se det i sen och singo dock icke se det, tus-
 sende hafwa önskat att höra det i hören och singo
 dock icke höra det, Lyster derföre edra hjertan
 upp i Helgedomen och lofwer Herran.

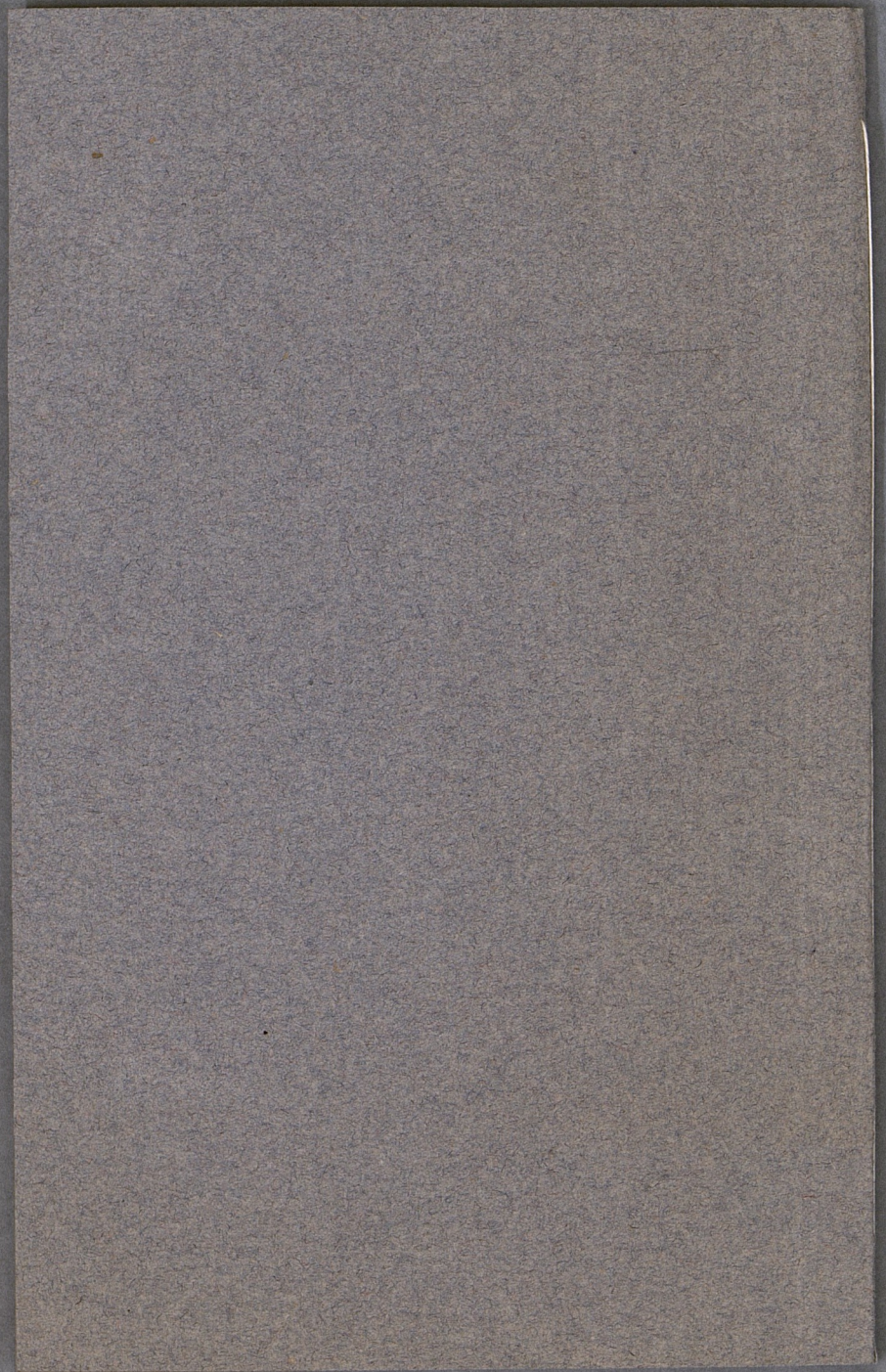
Så egnar ett Christeligt folk att lofwa sin
 Gud genom att betrakta Hans Gudomliga, till-
 bedjansvärda Majestät i Naturens och Nådens
 Helgedom. Wäl kan detta wårt lof icke upphö-
 ja eller öka glansen af den Ewiges ära; ty Han-
 är och förblifwer lika stor, lika tillbedjansvärd,
 antingen wi lofwa Honom eller icke; men Han
 will likwäl med wälbehag emottaga de Lofoffer,
 som ett Christeligt folk framgår Honom af red-
 liga hjertan. Och wi, som dagligen röne Hans
 godhet, wi hafwe gjort wår pligt, när wi uti
 andaktens heliga timma prisat Hans Gudomliga
 Namn med tillbedjande wördnad. Denna pligt
 borde wara oss angeläget att uppfylla, när wi se
 tillbaka på den förflutna tiden, som gått sedan
 i sist woren samlade i våra Helgedomar på för-
 ra årets Lof- och Tacksägelse-Dag, då Edra Lof-
 sånger blefwo så hastigt afbrutne af en hotande
 olycka, som så wäldsamty ryckte Eder utur Hel-
 gedomen. Herran tycktes då lik som icke wilja hö-
 ra

ra Edra Tofflänaer, Han tycktes då liksom wils
 ja wäcka Eder uppmärksamhet på Edra pligter
 emot nödens och behofwets barn, emot medmen-
 niskan i allmänhet, emot hwar och en i synnes-
 het, Han tycktes då liksom wilja säga till hwar
 och en ibland Eder: Gack först bort och fullgöd
 dessa dina pligter och kom sedan och offra din
 gåfwa; ty lydriad för pligternas bud, för Her-
 rans wilja, är bättre än offer. Emedlertid gaf
 Han Eder blott wäckelsen och afwände den ho-
 tande faran. Mätte Han då finna Eder i dag
 wärdaare att frambara Honom tackoffer och mäs-
 ten j förstå att akta på Hans wäckelser, så att
 Han icke må nödgas låta nya straffdomar gå öf-
 wer eder. Huru har Han icke under det förflut-
 na året underligen hulpt edet igenom, oaktat den
 så allmänt tryckande nöden? Huru har Hon icke
 wälsignat landet, oaktat utjaterns stundom woro
 mörka, oaktat winningslydnaden fortfar i sin os-
 lycksaliga konst att misbruka Hans wälsignelser
 och förwandla dem till en förbannelse öfwer öf-
 och landet? Men Hans tålmod har likwäl icke
 upphört. Fast än egennötta och obarmhertiaheten
 ofta ryckt brödet ur munnen på nödens barn har
 Han likwäl öpnat utwägar för deras beraning
 och astorkat många deras tårar genom sin mäs-
 tiga hand, som kan all ting förwandla. Han har
 befriat öf ifrån härjande sarsfoter och låtit öf i
 fridens stilla luan njuta hellsans förmaner. Han
 har lårt öf att inkränka wåra behof, lårt öf att
 kufwa de öfwerdrisna beqären, lårt öf, att yps-
 pighetens och öfwerflödets lycka är lika owarags-
 tig,

tig, som orolig, och att den verkliga lyckan består i ett sbernöjdt hjerta, som, när mödans dag redligt är fulländad, söker hwilten och sällheten i huslighetens tråkiga krets bland måttliga och nöjda wänner. O Gud! hwad äre wi dig icke för sådana wälgerningar skyldige? Prisadt ware Ditt Namn för hwarje ögonblick Du låtit oss lefwa, uppehållit vårt lif och tänkt på oss till det bästa; måtte wi aldrig gödra oss fullkomligt owardige Din fortsarande Nåd! Tröttna icke, Du vår Salighets Gud! tröttna icke att falla oss tillbaka ifrån willans förderliga stigar, tröttna icke att arbeta på vår grundeliga förbättring genom Ditt mäktiga ord, på det. Ditt återlösta folk må blifwa ett rättfärdigt och lyckligt folk, som alltid lyfter heliga hjertan upp i Helgedomen och lofwar Dig. Du är vår Skapare; skapa i oss rena hjertan, att de må blifwa Dina tempel, der Din ande bor. Du är vår Uppehållare; uppehåll vårt lekamliga lif genom dagligt bröd och vårt andeliga lif med de Himmelska ting genom Christum. Du är Beherrskare af våra öden; fräls oss ifrån alle ondt. Du är vår Återlösare; lös alla dem, som äro fångar under djefwulen, werlden och det förtsliga sinnet. Du är vår Heliggörare; helga oss alla i Din sanning och ifråd oss den Rättfärdighet, som behagar Dig. Du är vår Saliggörare, låt oss alla efter fullbordade mödor så inkomma i den rolighet, som står Guds folk tillbaka. — Wi skola då med segrens palmer i händer, lofsjunga Ditt Namn förutan all ända, ja, ewigt! Halleluja! Åra ware Gud i Högden! Amen.

www.books2ebooks.eu